

leur, Prof. Grosheide te Amsterdam, vele berichten zendt, verslagen van vergaderingen, jaarverslagen, enz. Zoo verrijkt men het blad met copie en wisselt men gedachten uit en bemoedigt men elkander in het geheele land met het hooren van den zegen, dien God op den arbeid geeft.

Misschien wordt zoo ook langzamerhand, al maar „Witte Velden“ het centrale blad wordt voor alle werkers in den Evangelisatie arbeid, het blad grooter van omvang en verandert het in gedaante.

Want het is nog maar o zoo bescheiden! Leg er eens naast: „Woord en Daad“, het orgaan van den Centraal-Bond voor Inwendige Zending! Een om de drie maanden verschijnende aflevering van onstreeks 60 bladzijden naast dit bescheiden blaadje.

Dat is het bewijs, dat er nog veel is te doen, en dat doet de wensch geboren worden, dat er veel groei in ons werk moge worden gezien.

Want dat arbeid in het Koninkrijk Gods klein begint, is niet erg. We weten het uit de gelijkenis van het mosterdzaad.

Maar mosterdzaad groeit.

En ook dit blad groeit door den zegen Gods. De velden zijn waarlijk wit om te oogsten. Ook dit blad roepe telkens aan al onze menschen, die medewerken in de Gereformeerde Evangelisatie, toe, te arbeiden met macht, eer de groote dag van den oogst daar is, als de hemelsche Landman Zijn oogst binnenhalen zal.

C. B.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

De Synode der Chr. Geref. Kerk in N. A. Gezangen en Zendingkwesties.

Op 15 Juni 1928 kwam deze kerkelijke vergadering samen en wel in de stad Holland, in 1847 gesticht door D. A. C. van Raalte en zijne medekolonisten. De oudste kerk van Afgescheidene origine in deze plaats dateert van 1855. Zij was de vrucht eener beweging van protest tegen de aansluiting aan de Geref. Kerk, die een vijftiental jaren vroeger had plaats gegrepen, zoowel als verzet tegen de suprematie op allerlei gebied tegen Van Raalte en zijn kerkeraad.

En toch is het de ironie der historie dat Van Raaltes' oud kerkgebouw nu reeds sedert 49 jaren het eigendom is der Chr. Geref. Kerk aan de Negende straat, result van agitatie tegen de Vrijmeelchery, eene beweging die grootendeels geleid werd door mannen die onder Van Raalte gediend hadden als diakenen of ouderlingen, vooral Teunis Koppel, een der krachfiguren van de emigratie van 1846 en 1847. Enkele jaren geleden vergaderde de Synode in de oude kerk van Van Raalte, versierd met een marmeren gedenkplaats, „In Memoriam“ van dezen man, „krachtig in woorden en werken“, die een bijvoend stempel heeft gedrukt op deze nederzetting.

Ditmaal echter is de plaats der samenkomst het gebouw der Central Ave. kerk, het grootste kerkgebouw in deze stad van vele kerken. Ds H. Keegstra, die de Synode van 1926 als vice-president diende, werd gekozen tot voorzitter der synodale vergadering van 1928. Elk der vijftien Classes der Chr. Geref. Kerk is vertegenwoordigd door zes deputaten, zoodat een negentigtal dienaren des Woords, en ouderlingen, met de adviseurs, ongeveer honderd mannen broeders, een drietal weken met elkander delibereeren. En allerlei gewichtige zaken zijn onder den hamer geweest. Wat vooral het „Reformatie“ publiek zal interesseren, is de gezangen zaak, waarover drukke discussie begon op 20 Juni. Er was een voorstel van de Commissie van praeadvies om Art. 69 der kerkenorde te wijzigen, zoodat het toegelaten werd om kerkelijk goedgekeurde „hymns“ te gebruiken en eene commissie te benoemen om een bundel gezangen samen te stellen en aan de Synode van 1930 aan te bieden ter approbatie. Dat was een radicaal voorstel, uitgaande boven de verwachting van een groot deel der Synode. Een vloed van welsprekendheid begon direct te stroomen. Prof. L. Berkhof waarschuwde tegen het haastig voortschrijden in de richting van het invoeren van gezangen. Hij stemde toe dat er principieel geen bezwaar was tegen het invoeren er van. Maar ook principieel geen oorzaak om ze in te voeren. En hij betwijfelde of het nu wel de tijd was om de kerk te verontrusten met deze zaak.

Ds L. v. Dellen legde er den nadruk op dat het tegen de traditie der historie was. Wij moeten niet vergelen de rots waaraan wij gehouden zijn, en las voor uit oude geschriften uit de dagen der Afcheiding. Ook anderen spraken in dien geest. Doch Ds J. K. van Baalen, kleinzoon van Prof. Brammelkamp, trachtte hen op zijne interessante manier te weerleggen. Naast de richting de Cock die zich zoo beslist tegen de gezangen kantte, was er, zeide hij, ook een andere strooming onder de Afgescheidenen zoodat die strooming nog altijd vertegenwoordigd wordt door Prof. L. Lindeboom. Het krachtigst pleidooi voor de gezangen werd gevoerd door Ds H. Verduin van Grand Rapids. Hij verheugde zich over het feit dat alle sprekers toestemden dat er principieel geen bezwaar was tegen het invoeren ervan. Dat was reeds veel gewonnen. Want op principe komt het toch grooten-

deels aan. Maar hij gevoelde zich geroepen om beslist te verschillen van Prof. Berkhof dat er principieel geen reden was om tot invoering van gezangen over te gaan. Hij meende van wel. De Kerk des Heeren is die van het Nieuwe Testament. In ieder opzicht spreekt en hoort zij de taal der volle, nieuwe Bedeeft. Alles spreekt van den Heiland in zijn volbracht werk. De prediking, het gebed, de voorlezing der Schriftuur. Op onze Chr. Scholen zingen onze kinderen bijna uitsluitend, of geheel en al, „hymns“ (evangelische gezangen). Wij doen dat op onze vereenigingen. Op vele catechisaties. Op onze Zondagscholen, (waarop al de kinderen onzer kerken onderwijs ontvangen), zingt men bijna uitsluitend „hymns“. Alles is in de taal des Nieuwen Testaments. Maar — als men komt tot het zingen der gemeente — dan moet alles plotseling weer terug naar de O.T. bedeeft. Zal de N.T. Kerk trouw zijn aan haar eigen bestaan en karakter dan moet zij in alle deelen Nieuw Testamentisch zijn.

Sprekers' eigen ideaal zou zijn om te zingen te gebruiken — de O.T. psalmen en een bundel N.T. liederen. Maar als men te kiezen had zag hij liever dat wij als Kerk gezangen gebruikten met uitsluiting van de psalmen, dan dat men deze zingt met de exclusie van „hymns“. De vraag naar gezangen, zoo beweerde de spreker, komt voort uit het leven der Kerk, uit het besef dat het inconsequent is om N.T. liederen uit te sluiten, waar al het andere de taal des N.T. bezigt. Hymns van allerlei kleur en keur zijn nu reeds in gebruik. Het is meer dan noodig om een bundel aan ons volk aan te bieden.

Doch ook zijn welsprekend pleidooi kon het niet winnen. De Synode kwam niet verder dan de zaak te verwijzen naar eene commissie die in 1930 zal publiceren omtrent het principieele, historische en practische dat behoort tot de welbekende gezangenkwestie.

En zoo is deze zaak wederom van de baan voor een jaar of twee, of nog langer. Dat is zeker ook wel de wijste manier van handelen, en we hadden dit trouwens aangeraden in „The Banner“. Ons volk is nog niet „rijp“ voor deze zaak. En het zal nog wel een heele tijd duren voor het zulks is, wat de meerderheid betreft. Toch gelooven wij dat de Chr. Geref. Kerk in N.A. er mettertijd toe komen zal om Art. 69 K.O. te wijzigen. Men zal den aandrang eenvoudig niet kunnen weerstaan, tenzij men gewillig is om heel wat van ons jong volk in de groote steden te verliezen. Op het platteland is dat natuurlijk anders. Maar wat de groote stads-centra betreft, is er in dezen reeds heel wat verlies te boeken. De kerken die ons omringen, aan alle zijden, zingen zoo goed als zonder uitzondering niets dan „hymns“, dezelfde gezangen in hoofdzaak die onze kinderen op onze eigene scholen en vereenigingen van der jeugd af aan van buiten leeren. De wijzen zijn opwekkend en gemakkelijk te leeren. En heel anders dan met de psalmen — de taal ervan wordt door jeugdigen zoowel als door ouderen verstaan. De historie niet kennend, niet wetend uit welke rots men gehouden werd, werkt het een en ander samen om zich aangetrokken te gevoelen tot andere kerken juist om het aantrekkelijk gezang, in vlug tempo, in licht verstaanbare woorden, en tusschen beide in, met aantrekkelijk koorgezang. Vandaar de langzame doch gestadige overgang naar andere, gezangen-zingende groepen.

Als schrijver dezes de zaak bij het rechte einde heeft, en hij gevoelt zich daar verzekerd van, dan zal de Chr. Geref. Kerk in Noord-Amerika moeten kiezen of deelen tusschen twee dingen: of zich beslist verzetten tegen de gezangen, en dan langzamerhand verschrompelen, gelijk de Covenanten kerken der Presbyterianen, of den weg openen tot invoering van hymns, naast de psalmen, gelijk de Vereenigde Presbyterische Kerk in de V.S. en de Presbyterische Kerk in Canada. Feit is dat alle Presbyterische kerken in de V.S. oorspronkelijk zoo goed als uitsluitend psalmzingerende kerken waren. En allen, behalve enkele kleine en afbrokkelende groepjes hebben het oude standpunt verlaten.

Derhalve, of men principieel vóór of tegen gezangen is — dat is iets waarover wij nu niet schrijven — maar de historie bewijst dat het psalmgezag het in de V.S. langzamerhand moet afleggen voor het vrije kerklied. Tenzij men, zoodat gezegd, gewillig is om langzamerhand te verkijnen. De historie herhaalt zich zelf — dat is de les der historie — hetzij die ons aangenaam is of niet. Het is dus inderdaad een geweldig probleem, dat hier genoemd wordt. Men zou meenen dat consultatie met de Geref. Kerken in Ned. alleszins wenschelijk was. Toch zal daar misschien niets van komen, eenzedeels wij die kerken ons niet geraadpleegd hebben, en anderdeels wij de toestanden zoo enorm verschillen. Men begrijpt dat dit vraagstuk alléén gezangen geldt voor de Engelsch sprekende kerken.

Van „The Banner“ gesproken, deze periodiek, in 1866 opgericht, destijds als maandblad, en thans een weekblad met over elf duizend intekenaars, zal eertlang van hoofd-redacteuren verwisselen. Schrijver dezes verzocht niet meer in aanmerking te komen voor deze positie maar de taak te mogen neerleggen, einde December 1928, als waarop hij

D.V. een arbeid van een kwarteeuw als hoofd-redacteur ten einde brengt. Zijn steeds uitgebreid werk als zendingsdirecteur was de hoofdreden waarom dit verzoek tot de Synode werd gericht. Het werd ingewilligd, met dank voor volbrachten arbeid. Ds D. H. Kromminga werd als opvolger benoemd. Z.E.W. is predikant der Neland Ave. Kerk te Grand Rapids. Ds H. Keegstra blijft aan als hoofdredacteur van de „Wachter“.

Omtrent de Zending kwamen dikke stukken voor de Synode. De „Board“ der Heidenzending (Board beteekent zooveel als deputaatschap), kreeg approbatie voor het plan om a.s. herfst te beginnen met het terugzenden naar China van de uitgeweken zendingen. Slechts twee hunner waren in Shanghai gebleven en zien reikhalzend uit naar versterking, om straks weder te Jukao den onderbroken arbeid te hervatten. De eigendommen aldaar zijn zoo goed als onbeschadigd en heel den tijd, ook na de ontruiming van Jukao, op bevel der V.S. regering, is het werk voortgezet door vier inboorlingarbeiders. Dat voorstel ging er met alle stemmen, en vlug door. Maar anders liep het met de voorstellen der Indianen-Zending betreffend. Vanwege de Generale Conferentie der zendingen op het veld werd een groot program voorgesteld, vooral Rehoboth, in den staat New Mexico betreffend.

Dat is het hoofdstation der Indianen Zending der Chr. Geref. Kerk. Aldaar is een hospitaal met veertig bedden, en een kostschool met 120 kinderen uit den Navahostam. Nu behelsde het program om een nieuw hospitaal te bouwen met 60 bedden, en de prijs ervan werd geschat op 150,000 dollar. Een geweldige som, voor éen gebouw. Daarbevens beoorde men een artesischen put te boren, centrale verwarming, enz. Kortom samen 200,000 dollar, of een half miljoen gulden, en alles voor Rehoboth alleen.

Schrijver dezes woees er op dat het medisch werk der zending der Chr. Geref. Kerk op die manier hoofdzaak zal worden wat uitgaven er voor betreft en niet langer hulpmiddel, in plaats van dienstmaagd, meesters. Hij beweerde dat indien men zulke groote uitbreiding bedoelde, het eisch des beginsels was om niet de Kerk als instelling daarmede te belasten maar om te trachten dat uit de Kerk als organisme eene vereeniging gevormd worde om de taak op hare schouders te nemen gelijk in het geval van het Patronella hospitaal op Java. Er werd medegedeeld en bevestigd dat tegenwoordig en sedert vele jaren, voor Rehoboth's hospitaal en school meer werd betaald dan voor het geheele werk der Inwendige Zending, zoowel in Canada als in de V.S. Dubbel zooveel als voor de geheele Joden Zending te Paterson en Chicago. Meer dan voor al den arbeid in China. Meer dan voor al het werk onder de Indianen op al de overige posten te samen — een zestal.

De Synode besefte ongetwijfeld dat op die manier het evenwicht in het werk zou verbroken worden en zoud het voorstel terug naar de commissie van praeadvies. Die kwam later met eene gewijzigde propositie. Als eene commissie van onderzoek het noodig oordeelen mocht om een deel van dit program uit te voeren, zou de Board in speciale zitting mogen worden samengeroepen. De uitvoering van een deel van het program zou voortvreeschen dat de benoemde geiden eerst aanwezig zouden moeten zijn, in haar geld of beloften, om vervolgens heel het program te onderwerpen aan de goedkeuring der Synode van 1930.

De arbeid der Inwendige Zending in Canada gaat voorspoedig voort, dank zij het feit dat een paar der uit China vertrokken zendingen voor dit werk beschikbaar werden gesteld. Wij hebben nu niet minder dan een zestal predikanten in dat groote land, en wel Ds A. H. Selles, te Edmonton, Alberta; Ds P. Hoekstra, te Van Couver, British Columbia; eertlang Ds J. Mulder te Monarch en Granum, in de provincie Alberta; Ds S. A. Dijkstra te Chatham, Ontario; Ds J. Ball te Hamilton, Ontario en Ds J. van den Hoek te Winnipeg, Manitoba. Laatstgenoemde wordt in zijn arbeid geholpen door den heer J. Wyenberg, van de „Holland Reformed Emmigrant Aid Society“, terwijl „De Herant“, van 10 Juni j.l. het adres opvat van den heer Geo. Visser, R.R. 4, Edmonton, Alberta, als secretaris van eene vereeniging van gelijken naam. Het plan is om a.s. herfst, onder leiding van schrijver dezes, conferenties te beleggen van al de leiders in dit werk. Ons volk in Nederland zal wel doen deze adressen te noteeren.

De medewerking van alle kerkelijke autoriteiten in het Oude Vaderland wordt zeer gewaardeerd.

Dr P. J. Kromsigt, van de Hervormde kerk te Amsterdam, op bezoek in de V.S. was zoo goed om onze Synode die hij exclusief over deze zaak toesprak, officieus te verzekeren, dat ook zijne Kerk gewillig was om de namen in adressen van Hervormde landverhuizers aan ondergeeteekende bekend te maken opdat ook zij die onze geestelijke verzorging begeerden, alzoo in contact kunnen komen met onze vertegenwoordigers in Canada. Dat het noodig is om dit te doen blijkt onder anderen uit meer dan één bericht van de manier waarop men de emigranten mishandelt. Het is onzes inziens een onafwijshare eisch dat ons Hof-

landsch v
het groote
ten conce
ondergete
waar én v
die van a
toegezegd
deesche a

737 Ma

Elders
wingen
Peters
vangen.

Wij kun
omtrent t
Eerst w

Dr Beets
De (Am
teur van
stra. „Eer
The Ban
dige hoofd

lij waarde
wederom r
Panmer. E

aanmerking
heid en a
der worden
steeds uit

moeilijk is
wedervare
geving aan
zoek in o

fungeeren,
tig jaar zw
gon. Verde

der Kerk
wen diens
van „Thy

Nog noc
oogen geh
teur funge

Wij kun
denken.

Hij had
Zijn arti
van nieu

Voor „
verlies.
Wij hop
zal kunne

Des te
Beets zijn
aard niet

Misschie
zijn hand.

Overiger
deelig gel

Hoe gru
gepublicee

Wel, da
gekeerd a

Het ovc
bij — „is
toegereed
bouwen.“

Men mo
een eigen
ner“ en E

van de
Ook de
worpen.

De hoo
hoofdredac
verhoogd.

Hoe stu
interne a

blijkt wel

De Co
1. Tew
ken in
ter tafel
van Clas
Deze dri
1. Om
„De Was
2. Om
openen.
„Bescho
visceert
op deze
a. Wij
nimmer
naamve
b. Wij
schouwir
voldoend
van „Ker
c. Wij
men dan
redacteur
besproke
Aanga
in „The
uit te sp
ratriek